

FRIEDERIKE MAYRÖCKER

[olykor megdöbbsent...]

olykor megdöbbsent, hogy akihez
szólok, nincs itt, az akác sárga és piros
hosszúkás levélkéi a földre lengedeznek, azután a
keresztutcán át a BÜRGER CAFÉ-hez, virágokkal
és felhőkkel olvasok, Jézusom, a Te véred, ki
ment meg engem, tölgyek fedik és *ritka fenyők*,
ez a hirtelen búcsú, a kocsihoz sietsz, Syphnos
barnáskék szemöldökü kövein, míg a mezőn pengeélességűek
a virágok, durran a mnemotechnika, az emlékezettechnika,
a gépies ledarálás; öltözés, vetkőzés, olvasás, cseppeket
hullatok az aszfaltra vagy csikorgó
lépéseimet. A konyhaablak nyitva, eszem
a térdhajlatomban, nehezen lélegzem

2004. 10. 15/16.

eksztatikus reggel, Linde Wabernek

felfelé a tükröző erdei úton, ugyanis jobbfelől a vakító
tó tükröződött benne amikor 1 szép vándor jött szembe velünk
és én megbotlottam a hatalmas fák gyökereiben
miközben a csikorgó nap éspedig a delelő nap fénye
beszóródott a facsúcsok lombján keresztül, akkor, az Altauss-tónál
és balfelől (szélporlasztotta) erdeifenyők, leheletvékony
nap. Mint anyám egykor, ha távoztam, 3 kereszttecskét: bimbónyi
kereszttecskét rajzolt homlokomra, ajkaimra, mellemre,

* A dőlt betűs írás a Friederike Mayröcker által Hölderlin verseiben feltételezett vagy onnan idézett párhuzamokat jelöli meg. (A fordítások a következő kiadásból készültek: F. Mayröcker: Scardanelli. Gedichte, Suhrkamp Verlag © Frankfurt a. M., 2009.)

úgy te is mielőtt búcsút vettünk, ennek a csokornyai csalán-
erdőnek az illata az ágyfülkében stb.
ahol a rejtett ibolyák sarjadtak

2008. 1. 24

EJ-nak

meghív ebédre, már kitavaszkodott, meg-
egyedtünk, éreztem szelleme gazdagságát, 1
pohár vörösbort ivott ráadással, sokáig elnéztem,
megfogtam kezét, az idő oly gyorsan múlt mint
ma, ő határozottan tudta, biztonságban éreztem magam,
pórázon, ahogy gyerekeket vezetnek és *Hölderlin lelke ravaszkodott*,
mivel a citromot a KONZUM szétesettládájában szentté avatta,
a citrom ugyanis déli égtájon terem. Vidámak voltunk,
csendesen vidámak, *ah, mit sem sejtő voltam* és
dél volt, koratavas, (kockás) zsebkendője, a vendéglő
asztalán Ponge GNOSKE-je (nem, nem KNOSKE) –
az idegesítés és a tánc és a lugasban, ahol ültünk
az értem dobogó szíve (árnya), a föld minden kis sarka,
a költő minden cserjéje, halma és virága: meleg hamu
1 tezacskó INRI 1 kis madárkoponya ágyunkon

24. 2. 08

[Velazquez ezek a biirkák ...]

Velazquez *ezek a biirkák*, a hivatalos óceán „a stoplámpák rubinja
amikor az autók fékeznek” (John Updike), beburkolódzott levegő
minden ember iránti (hirtelen) „pattogó szeretet”, a galagonyaágakkal,
képzelt ágacskákkal és nárciszokkal díszített ablakhoz
fordítom fejemet, januárt írunk, könnyes
és az ablaküvegre festett rózsás reggelit, sokat
sírok, a kis szent asszony jön elé, megölelném,
maradni szeretnék a nagytóval kezemben, kézenfogva

szeretnék élni Scardanellivel, a báránnyal ágyamban,
 a közbeeső időm kopott, eksztatikusan mit sem sejtő (fellobbanó)
 mint amikor Apa lefényképezett fehér ruhámban és
 1 hajtincs (elfordítottam fejemet) a szemembe
 hullt –
 tüzes csókja a búcsúnál 3× csókolt arcon
 (svájci módra), galagonya, mondja, és az
 ablakra néz, ahol levélkék, *ahol rejtett ibolyák hemzsegtek*
 SZÁRAZKÁK, mondja, sapkába gyűjtve őket (idős anyját,
 akkor, háti kosarában vitte fel a hegyre). A vázában
 lekonyultak a téli csokor levélkéi, talán elhomályosul *a*
csokor aggodalom, elfújja a szél, *mihelyt a rejtett*
ibolyák sarjadnak, utánam jött a konyhába, amikor
 feltettem a teavizet, merő udvariasság volt, ó elpárolog az
 eszem (versem), borbolyáról, granadai cserjékről álmodtam,
 a Csendes Óceánról, a Márvány-tengerről, a tegnap odafirkált
 jegyzeteimen nedves görbe lóhere, *szemem sarkában*
honvágy-ordítás stb.

2008. 1. 28

Az élet huulláma. Höld., valójában a kis halál

Tübingen, a keskeny mezei úton, ösvényen poroszkáltunk, a mezei
 úton, balról a Neckar, úgy, ahogy folyt és áramlott századokon át,
 hullámai kíséretében poroszkáltunk
 1 zöldségeskertecskén túl virágpompás partok mentén,
 fejemben a Harz-al jegyeztem fel akkor „Egy kutya árnyéka
 a folyóban”, pedig saját árnyékom volt, és *az ösvényen*
maradtak a virágok, míg a félénk fülemüle hangja
 Hölderlin – a féktelenség eleven repkénye zöldült, akkor,
 R.-ben reggel a féktelenségtől lelkesen, mintegy megszállottan,
 félig meztelenül a harmatos mezőkön át és megmondhattam neki azt,
 amit különben senkinek se mondhattam volna, de őt sose
 találtam *többé* (az elmosódott fénykép, amin keze nyitott könyvet tart,
 csupán keze, arca nélkül) –
 szagos müge illat a kis halál erdeiben, szemem sarkában a

piszkos felázott és vihardúlt stb. ég
 és mintha hangja *más erdőből* jönne, de Ő az és szemeit
sarkallja
 míg életképtelen nem lett. De az első fehér ibolyák
 ajkain / fenyők, teljesen megszenesedett kis kezek szobácskám
 padlóján / eközben szívem és lábam mindegyre
 remeg

2008. 3. 16

Fontolgatások a szeretetről

az orgonát feltételezi az iskolaudvaron, nem igen jól lát, de úgy véli, hogy egy csík *orgonaszín* felismerhetővé vált, nem, nem fürtök, nem orgonaszínű fürtök, úgy tételezi fel, hogy csak sejtelem, suttogás, orgonaszínű suttogás volt az, amit észlelt, amikor kinyitotta az ablakot és kitekintett (kőkényre, loncra és clíviára) Scardanelli igen sokat jelent nekem, *a jámbor kertek*, a mezők bogyoikkal, váratlan ágyásokkal, cserjékkel, ezekben a sárga nárcisz foltjaival és tulipánokkal, *tehát lelket öltött és megfestett stb.* szélfújta városokban, míg D.* előkertjeiben számtalan a törékeny rózsaszín mályva, virágzásban a rózsák és pagonyok mint az örök (elvirágzott) ifjúság és végtelen az öregség, ez a kihülő éter. *Mint kádba fogjuk fel az esővizet, vízfátylat és lidércet, odakint 1 kecskenyáj* – de te mosolyogsz, rejtélyes, bölcs, kedves mosollyal, soha azelőtt nem fedeztem fel rajtad ezt a mosolyt, ami zavarba hozott, AMIKOR MONDTAM NEKED, MÍLY KÖZEL HOZZÁM A HALÁL és hogy évről évre haladéért könnyörgök és te átkaroltál erre fel. Akkor, Bad Ischlben, cikóriával és erdei bokrokkal, mint *kapaszkodtak* a VEREBEK, cinkék, tengelicék zsenge lábaikkal, hogy csimpaszkodtak az ingó repkénybe a fogadó ablaka alatt a vakító reggeli fényben, akkor, és én sírva fakadtam, hogy remegtek a szélmozgatta levelek között, ringatóztak és hintáztak, csókolóztak, csipogtak, úgy, hogy én nem tudtam betelni azzal, hogy az ablakból szívemre (öllejem) őket, beszéltem velük hangtalanul, ahogy Valérie B. az orvos galambokhoz a rügyező gesztenyefákon szólt,

* D. Deinzendorf rövidítése, ahol F. Mayröcker 11 éves koráig a nyarakat töltötte.

amikor ágaik majdnem az ablakon,
míg a koratavasz bíborvirága

(oh sweet április...)

Bodo Hell, Valérie Baumann,
Elfiede Heider barátainak

2008. IV. 1/2

Fordította: SCHIFF JÚLIA

